

Ето го, че се е спрѣлъ до нѣкой трънъ. Той усѣща миризмата на нѣкоя отровна змия, която се е свила на кълбо отъ нощния студъ. Една отвѣсна стрѣмнина ги раздѣля. Храбрий таралежъ безъ да мисли, свива се на кълбо и се търкулва надолу по стрѣмнината. Човѣкъ да е, би се утреналъ, но твърдитѣ и жилави бодли пазѣтъ таралежа и той даже не се нито натѣртва при търкалянието. Ето го долу: разперилъ се и сърдчно се приближава къмъ змията. Тя забѣлѣжила приближаванието му, обърнала се къмъ него и бързо мърда езика си. Нейнитѣ малки очи пламтѣтъ отъ злоба. Таралежътъ бързо се хвърля върху ѝ. Змията почва да се извива и прѣмѣта ту насамъ, ту натамъ и забива остритѣ си зѣби кждѣто свари по тѣлото на таралежа. Веѣко друго животно би умрѣло отъ тѣзи отровни ухапвания, но за таралежа тѣ сѣ безвредни. Той раскъсва змията и цѣла ѝ изѣжда. Като се наяде, спокойно се отправякъ къмъ дупката си, за да си отпочине подиръ геройския повдигъ.

Само зимѣ таралежътъ не ходи никждѣ. Прѣзъ голѣмитѣ студове, той си въ дупката си заровенъ въ мѣхъ и шума.

